

#Re2Love •1

[ทาญ ปวดเมื่อยวิงเวียนก็ทาญ น้ำมันห่าเขียนชั้นครูใช้ทาญแก้โรคสารพัด...]
เสียงเพลงทำนองฟังสนุกที่เปิดวนซ้ำไปซ้ำมาหลายรอบทำให้ปลายนิ้ว
เรียวของร่างสูงโปร่งรัวไสกีบอร์ดขยับเป็นจังหวะไปตามเสียงเพลงด้วย
ไหล่ทั้งสองข้างขยับขึ้นลงตามอารมณ์เจ้าของความคิดลื่นไหลที่กำลังถูก
ถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษรเนื้อความสละสลวยซึ่งปรากฏอยู่บนหน้าจอโน้ตบุ๊ก
โดยมีเจ้าชองนามปากกาชื่อ 'ลีลาวดี' นั่งพิจารณาอย่างพอใจ

'พุดฉิ' เจ้าชองนามปากกานวนิยายชวณผีนั่นละเมื่อจากคีย์บอร์ดมา
จับคางตัวเอง สายตาจดจ้องอยู่กับบทอัศจรรย์ของนวนิยายอีโรติกที่ตัวเอง
แต่งขึ้นมา ดวงตาคู่กลมโตกวาดสายตาอ่านต้นฉบับตรงหน้าเพื่อหาคำผิดแล้ว
จึงกดเซฟ ขณะที่ไหล่ทั้งสองข้างยังขยับตามจังหวะเพลงที่เปิดวนซ้ำไปซ้ำมา
ราวกับเล่นสนุกเป็นเด็ก ๆ

"ทาญ ทาญ..."

คราวนี้พุดฉิแปลงเสียงร้องออกมาพร้อมกับโยกศีรษะไปด้วย ทำไปทำมา
ก็นึกขำตัวเองที่อายุจนปุ่นนี้แต่ยังมีกิริยาแบบเด็ก ๆ ปกติแล้วชายหนุ่มไม่ใช่
คนที่ฟังเพลงสักเท่าไรหรอก เรียกว่าเพลงฮิต ๆ ดัง ๆ ของยุคสมัยนี้นั้นเขา
ตามไม่ทันหรอก แต่ช่วงห้าปีให้หลังมานี้แหละ เขากลับเปลี่ยนเป็นคนละคน
นั่นเพราะมีชีวิตน้อย ๆ ที่ต้องดูแล

พุดฉิมอ้อมมือให้กับภาพเด็กน้อยแก้มแดงในกรอบรูปที่ตั้งอยู่บนโต๊ะทำงาน

ใบหน้าเล็กๆ นั้นถอดแบบเขามาเต็มๆ ไม่ว่าจะเป็คิ้ว คาง จมูก ริมฝีปาก ยกเว้นก็แต่ดวงตาที่ได้มาจากมารดาอยู่อย่างเดียว นั่นเลยเป็นสิ่งเดียวที่ภรรยาเขาคุยไม่ได้ว่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเรามีความคล้ายคลึงกับเธออยู่บ้าง

"ฮะ"

แม้แต่หลังรูปลูกชายตัวเองจนเปลอวางนิ้วบนแป้นพิมพ์กดตัวอักษร ค้างเสียวราวเป็นพืด ร่วงสูงโป่งส่ายหัวให้กับอาการหลงลูกที่นับวันจะรุนแรงมากขึ้นจนอ่อนใจ

"ทาญ ทาญ..."

เนื้อเพลงท่อนเดิมกลับมาอีกครั้ง ไม่ว่าจะกี่รอบต่อกี่รอบเขาก็จำมันได้อย่างขึ้นใจ เอาจริงๆ เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเพลงนี้มันมีที่มาอย่างไร แต่บังเอิญว่ามารดาเขาเคยร้องเพลงนี้กล่อมลูกชายเขาจนหลับ นับตั้งแต่นั้นมา 'พิกเล็ต' ลูกชายตัวน้อยของเขาในวันวานซึ่งบัดนี้พุ่งยื่นออกมาตามความรักความเอาใจใส่ของทุกคนในบ้านก็ติดเพลงนี้ไปโดยปริยาย หากคืนไหนไม่ได้ร้องกล่อมก่อนนอนเป็นต้อโยเยจนเขาปวดหัว และไม่ต้องเดาว่าพ่ออย่างเขาจะหลงเจ้าหมู่นั้นขนาดไหน

เฮ้อ ไม่อยากจะเชื่อว่าเขาจะกลายเป็นคนแก่หลังเด็กตอนอายุสามสิบเก้าอย่างสี่สิบ

พุทธิถอดแว่นสายตายาวแล้วคลั่งขมับไปมาเป็นการผ่อนคลาย เพราะการจ้องหน้าจอตางานนานๆ ทำให้เขาตาพร่ามัว อายุมากขึ้นอะไรๆ มันก็ร่วงโรยไปตามวัย คิดแล้วก็นึกขำว่าตอนที่พิกเล็ตเรียนจบ ไม่รู้ว่าเขาจะมีแรงไปงานรับปริญญาลูกชายรีเปลา ไม่อยากนึกถึงสภาพตัวเองที่ถือไม้เท้ายันยันยันไปงานให้ลูกชายได้อายุ

มีลูกตอนแก่นี้มันลำบากใจจริงๆ

คิดดูสิ เวลานี้เพื่อนวัยเดียวกันลูกโตจนเข้ามหาวิทยาลัยกันบ้างแล้ว และบางคนก็มีหลานอุ้มกันไปแล้ว ขณะที่เขาเพิ่งจะเสียซิงค์ครั้งแรกตอนอายุสามสิบห้ากับรุ่นน้อง ใครมันจะไปคิดว่าตัวเองน่าจะดี นึกว่าชาตินี้คงไม่มี

บุญวาสนามีลูกเป็นของตัวเอง ได้แต่แย่งหลานฝาแฝดลูกของน้องสาวมา
อุ้มเล่น แต่สุดท้ายบุญก็หล่นทับเมื่อเขาทำรุ่นน้องสาวคนนั้นท้อง

จะว่าโชคชะตาเล่นตลกก็เป็นได้ เพราะครั้งแรกที่รู้จักจากปากภรรยา
คืนหนึ่งว่าเธอท้องเขาก็มีกันไปเหมือนกัน นี่ถึงคำพูดของเพื่อนๆ ที่เชื่อว่า
ชาตินี้เขาคงครองตัวเป็นโสดจนตาย พุฒิก็คิดว่าตัวเองคงรักชีวิตโสดไปซะแล้ว
ถ้าไม่ใช่ว่างานเลี้ยงรุ่นนั้นเขาจะพลาดแอลกอฮอล์จนเมาหัวราน้ำแล้วตื่นขึ้นมา
บนเตียงกับรุ่นน้อง

'ดาหวัน' เป็นรุ่นน้องคณะที่เคยเห็นหน้าค่าตากันมาตั้งแต่สมัยเรียน
นิสิตของเธอนำรักเรียบร้อยจนครองตัวเป็นโสดมาติดๆ กับเขานี้แหละ สงสัยว่า
พระพรหมท่านจะเวทนาคนโสดถึงทำผีผลักให้รักกันชั่วข้ามคืนเร็วยิ่งกว่าสี่
ชะอีก นี่แฟนนักอ่านจะรู้บ้างมั๊ยเนี่ยว่าเจ้าของนามปากกาเกิลลาวดีซึ่งโด่งดังจาก
การเขียนนิยายที่ซูโรงด้วยบทศรจรยี่สุดละมุนจนเป็นที่โด่งดังจะเพิ่งเคย
เสียดังครั้งแรกตอนอายุสามสิบห้าปี

นั่นละถึงทำให้ชีวิตชายโสดซึ่งใช้ชีวิตหลังเรียนจบเป็นพนักงานออฟฟิศ
ในตำแหน่งกองบรรณาธิการนิตยสารท่องเที่ยวในตอนนั้นกลายเป็นคน
มีครอบครัว แต่ชีวิตครอบครัวอันสมบูรณ์ซึ่งพุฒิไฝฝ้อมีอันต้องพังทลายลง
เมื่อภรรยาสาวมาด่วนจากไปเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ ทิ้งให้เขาเป็นพ่อม่าย
กับลูกชายกำพร้าแม่ตั้งแต่สองขวบ หลังจากภรรยาเสียชีวิตเขาก็ตัดสินใจ
ลาออกจากงานมาทำงานเขียนอย่างเต็มตัวเพื่อจะได้มีเวลาดูแลลูกชายคนเดียว
อย่างใกล้ชิด

คิดมาถึงตรงนี้เขาก็ยื่นปลายนิ้วไปลูบไล้ภาพภรรยาในกรอบรูปซึ่ง
อยู่ในอริยาบถยืนยิ้มและในอ้อมแขนมีเจ้าลูกชายตัวจ๋าม่า รอยยิ้มอ่อนหวาน
ของเธอยังดงามเสมอแม้ว่าบัดนี้จะเหลือเพียงแต่ภาพถ่าย เขายิ้มอ่อนๆ
ในใจระลึกถึงวันวาน พุฒิมองรูปนั้นอยู่นานก่อนจะส่ายตากลับมายังต้นฉบับ
ที่ยังค้างอยู่ก่อนจะลงมือทำต่อ

"เสริ้จลั๊กที"

พุดิซัยบปลายนี้วกดเซฟงานแล้วนอนแผ่หลาไปกับโต๊ะทำงาน

...ครืด...

"หือ? อะไรมันสั้นๆ หว่า"

...ครืด...

[ทาถู ทาถู...]

คนที่กำลังขยับหาที่นอนเพื่อคลายเมื่อยถึงกับสะดุ้งโหยง ก็ว่าอยู่ว่าจะไร
มันสั้นๆ ชายหนุ่มนึกฆ่าตัวเองที่ตั้งเสียงเรียกเข้าเป็นเพลงเดียวกับเพลงโปรด
ที่ใช้กล่อมให้ลูกน้อยนอน

"ครับ"

[คุณพ่อน้องพิกเล็ดไซ่มัยคะ? ดิฉันครูประจำชั้นของน้องพิกเล็ดนะคะ]

"ครับ"

เขาขยับตัวตรงแล้วมุ่นหัวคิ้วด้วยความแปลกใจ สัตยชาติญาณคนเป็นพ่อ
กำลังบอกว่าการที่ครูประจำชั้นของลูกชายโทรหาต้องมีเรื่องไม่ปกติเกิดขึ้น
แน่นอน

[น้องพิกเล็ดปั่นเครื่องเล่นแล้วตกลงมาค่ะ]

ฉิบหาย!

พุดิตาเหลือกทันทีหลังจากรับทราบว่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนสร้าง
วีรกรรมชวนเพื่อนแอบไปปั่นเครื่องเล่นในจังหวะที่ครูพี่เลี้ยงเผลอจนพากัน
ตกลงมาหัวปูดเป็นลูกมะนาว พอวางสายเขาก็รีบตกลงมาจากบ้านชั้นสอง

"เซี่ย"

พุดิเบรกเอี้ยดเกือบหัวทิ่มเพื่อหลบกระเบื้องที่ตั้งรองน้ำฝนซึ่งหยด
ทะลุหลังคาลงมาแถวๆ ตีนบันได

"ตาเถรยายซี!"

ชายหนุ่มอุทานออกมาตามความเคยชิน

"เสียงอะไรกันล่ะนั่น"

"ผมเกือบเตะกระเบื้องรองน้ำของคุณนายนะสิครับ"

"ตายแล้ว"

ร่างสมส่วนของ 'คุณพรณี' มารดาวัยหกสิบห้าเดินจ้ำพรวดๆ มาทำทางกระฉับกระเฉงไม่สมวัย ใบหน้าเหี่ยวย่นตามวัยเล็กคือสูงยิ่งทำให้เห็นตีนกาและรอยเหี่ยวย่นได้ชัดเจน แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ความงามในวัยหกสิบกว่านี้ต้องยอมคุณนายเธอจริงๆ

"กระแป๋งแม่แตกมัยละนั่น"

พุฒิดอนหายใจแข็งๆ

"คุณนายน่าจะหวังที่ผมจะสิ้นหัวแตกมากกว่านะครับ"

"แกมันหัวแข็งน่าตาพุฒิ"

"คุณนายครับ แข็งขนาดไหนล้มหัวฟาดไปฟักเลือดก็เป็นกำพรว้าได้ครับแม่"

"ยะ"

คุณพรณีเธอเดินมาเลื่อนกระเป๋านั้นไปไว้ชิดผนังให้

"แล้วนี่เป็นอะไร ทำไมถึงเหมือนรีบร้อนจะไปไหน"

"หลานแม่ก่อเรื่องแล้วนะสิครับ"

"ตาหมูของแม่ไปทำอะไรใครอย่างนั้นหรือ"

ชายหนุ่มมกลอกตาไปมาเมื่อได้ยินสรรพนามที่มารดาเรียกเจ้าลูกชายของเขาย่างเอ็นดูว่า 'ตาหมู' ก็เพราะเอ็นดูกันขนาดนี้นะสิ เจ้าฟักเลือดถึงได้ดื้อขึ้นทุกวัน

"ตาหมูของแม่แอบไปป็นเครื่องเล่นจนตกลงมา"

"คุณพระ"

"พระก็ไม่ช่วยเด็กดื้อแล้วละครับแม่"

เขาขยับไปคว้ากุญแจรถที่แขวนอยู่ตรงผนังห้องรับแขกแล้วรีบขอยเท้าไปยังโตโยต้า โครล่ารุ่นก่อนปีสองพัน สมบัติสุดรักสุดหวงของคุณพรณีตั้งแต่สมัยเธอยังสาว

"ตายแล้วตาพุฒิ แล้วหลานแม่เป็นยังงี้บ้างละนี่ ใจคอแม่ไม่ดีเลย"

"เห็นครูเคทแกบอกหัวโนกับเข้าถลอกนิดหน่อยครับแม่"

"โอ้ ตาหมูของย่า ไม่น่าจนจนได้เรื่องเลย"

นั่นสิ เด็กสี่ขวบอะไรดีอตาใสขนาดนี้!

เขาสายหัวไปมาก่อนจะรีบมุดเข้าไปในรถ สตาร์ทเครื่องแล้วบังคับพวงมาลัยพาคุณปู่โตโยต้าลงสู่ท้องถนน ขณะที่ในใจคิดว่ารุ่นไปทั่ว นึกถึงเจ้าลูกชายที่เดี๋ยวนี้ซึกจะดื้อขึ้นทุกวัน ทั้งยังหวังกังวลอยากกลับไปให้เห็นกับตาว่าลูกชายไม่ได้รับบาดเจ็บร้ายแรงอะไร เพราะแค่ได้ยินว่าลูกตกจากเครื่องเล่นหัวใจของคนเป็นพ่อก็แทบจะร่วงหล่นไปตาม

เจ้าพิกเก็ตเฮีย!

"ทำไมรถติดจังวะ"

พุดมิมิพ่า ตาก็เหลือบมองนาฬิกาที่เวลาผ่านไปเกือบชั่วโมงแล้วแต่เขายังข้ามไม่พ้นไฟแดงแยกหน้าสี่แยกที่ ชายหนุ่มถอนใจก่อนจะตัดสินใจหักพวงมาลัยไปทางลัด ร่วงสูงไปร้องยิ้มออกมาเล็กน้อยเพราะซอยลัดนี้แทบจะไม่มีรถสัญจรเลย ซักถนนบริเวณนี้ยังเพิ่งทำเสร็จและตัดผ่านสนามกีฬาของเขตจึงไม่ค่อยมีใครรู้ว่านี่คือทางลัดด้วย

พุดมิมองทางข้างหน้าสลับกับมองโทรศัพท์มือถือถือ ใจเป็นกังวลด้วยกลัวว่าครูประจำชั้นลูกจะโทรมาอีกแล้วไม่ได้ยิน เพราะนี่มันแต่ติดไฟแดงเกือบชั่วโมง ทั้งที่ป่านนี้ควรจะถึงโรงเรียนแล้ว

"เฮีย"

อารามมัวแต่มองโทรศัพท์ทำให้เผลอหมุนพวงมาลัยตามจนล้อรถเบี่ยงไปขีดขอบถนนข้างทาง

เฮียด!

"ตายห่า"

พุดมิอ้าปากค้างทำอะไรไม่ถูก เมื่อโตโยต้า โคโรลล่ารุ่นเก๋านำลูบตูดกับพีโนสน้ำตาลอ่อนที่จอดไว้ข้างถนน เขากุมขมับรีบลงจากรถไปดูสภาพความเสียหาย ภาพตรงหน้าทำให้ชายหนุ่มโง่อกเพราะไม่มีรอยแตกหักหรือบุบสลายของรถจักรยานยนต์คู่กรณี แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ มันก็มีรอยขีดข่วนเล็กๆ น้อยๆ ที่คงทำให้เจ้าของรถไม่พอใจเป็นแน่

เขาหันรีหันขวางหาเจ้าทุกข์แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่พบใคร ในใจยิ่งร้อนรนเพราะรู้ๆ ที่จะไป สุดท้ายเลยวิ่งไปหยิบกระดาษปากกามาเขียนอธิบายว่า

ตัวเองขับรถเฉี่ยวรถคันดังกล่าว พร้อมกับแนบชื่อและเบอร์โทรตัวเองลงไป ขณะที่กำลังเอาเทปใส่แปะแผ่นกระดาษกับตัวรถเสียงทุ้มห้าวก็ดังมาแต่ไกล

"คุณจะทำอะไรรถผม"

พุดิสะดุ้งโหยง ยืนอ้ำๆ อึ้งๆ ตกใจทำอะไรไม่ถูก

"เอ่อ..."

"มีอะไรกับรถผมหรือครับ"

เจ้าของพีนোসีนีน้ำตาลอ่อนอยู่ในชุดกีฬา เนื้อตัวขึ้นเหงื่อ เส้นผมสีเทา แนบไปกับศีรษะ ดวงตาดูมีประกายระยิบระยับ เครื่องหน้าดูดี ท่าทางสะอาดสะอ้านเหมือนนายแบบ คนตรงหน้าเล็กคิ้วเป็นเชิงถามเมื่อเขาไม่ตอบคำถามสักที

"คือผมขับรถเฉี่ยวรถคุณ"

ดวงตาพราวระยับของเจ้าของรถเข้มขึ้นจนพุดิต้องรีบอธิบาย

"ผมยินดีรับผิดชอบทุกอย่างนะครับ แต่พอดีเย็นคอยแล้วไม่เห็นใครเลย จะเขียนโน้ตบอกไว้ คือผมไม่ได้ตั้งใจจะหนีนะ"

ชายหนุ่มตรงหน้าก็ยิ้มมุมปาก

"คุณชื่ออะไร"

"ผมหรือ?" พุดิชี้นิ้วเข้าหาตัวเอง "ชื่อพุดิ ผมชื่อพุดิ"

"ผมชื่อกาย เรียนอยู่มหา'ลัยแถวนี้ครับ"

"เรียนอยู่?"

"ครับ แล้วคุณเรียนหรือทำงานอยู่แถวนี้หรือ?"

หา?

กายแนะนำตัวแล้วถามเขากลับ แต่คำถามนั้นทำให้พุดิยิ้มขำ นานๆ จะมีคนทักว่ายังเรียนอยู่ทั้งที่ใช้ชีวิตวัยกลางคนแล้ว

"ผมสามสิบเก้าแล้วครับ"

"พูดจริง?" กายตาโตทำหน้าเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง "หน้าคุณเด็ก"

เขายิ้มกว้างขึ้นมาทันที

"ไม่อยากเชื่อว่า คุณจะสี่สิบอยู่แล้ว"

"เซื่อเถอะ"

พุฒิพุตข้าๆ ก่อนจะเหลือบมองไปยังรอยขูดขีดบนรถมอเตอร์ไซด์

"ว่าแต่..."

"อ้อ" เด็กหนุ่มตรงหน้าชะเง้อไปดูรถแล้วโบกมือไปมา "ไม่เป็นไร รอยเท้า
แมวข่วน"

"แต่ว่า..."

"ถ้ารู้สึกผิดก็เลี้ยงข้าวผมสักมื้อก็พอ"

"หา?"

"เลี้ยงข้าว"

กายพุตทวนอีกครั้งแล้วขยิบตาให้เขาหนึ่งที ท่าทางแบบนั้นทำเอาพุฒิ
รู้สึกแค้น ให้ตายเถอะ ไอ้คนตรงหน้ามันทำทางแพรวพราวไม่ใช่เล่นนะเนี่ย
บุคลิกขี้เล่นบวกกับดวงตาพราวระยับนั้นเสริมให้คนตรงหน้าดูดีอย่างบอกไม่ถูก

"ว่าไงครับ"

"ว่าไงคือ?"

กายบ้วนปากไปที่รอยขีดข่วนนั้น

"ตกลง"

เด็กหนุ่มเดาะลิ้นแล้วยื่นมือมาว่ากระดากในมือพุฒิ

"งั้นกระดากใบนี้ผมขอนะพี่พุฒิ"

พี่พุฒิจึงไหนหรือ?

"เอ้อ?..."

"ก็พี่อายุห่างจากผมเป็นรอบ"

พุฒิยื่นจมูกเมื่อถูกแซวเรื่องอายุ เด็กหนุ่มก็ยิ้มมุมปากก่อนจะยื่นมือ
มาตรงหน้าเขา

"อะไร"

"ยินดีที่ได้รู้จักครับ"

รู้จักกันเพราะเขาขับรถเฉี่ยวนี่มันน่ายินดีตรงไหนวะ พุฒิเกาศีรษะ
อย่างงงๆ แต่ก็ยื่นมือไปสัมผัสกับมือคนตรงหน้า ฝ่ามือใหญ่กุมมือเขาไว้แล้ว

บีบเบาๆ ก่อนจะปล่อยในที่สุด

"ยินดีที่ได้รู้จักครับพี่พุด"

เด็กหนุ่มยิ้มกว้าง ดวงตาพราวระยับดูหล่อเหลาน่ามอง

"อ๋ม"

★ ☆ ★ ☆ ★ ☆

"พิกเล็ด"

ชายหนุ่มเรียกชื่อเจ้าตัวแสบเสียงเข้ม ร่ามน้อยๆ แก้มกลมดวงตาใสแจ๋ว ที่ยื่นหลบอยู่หลังครุประจําชั้นทำตัวแอบๆ แหงนหน้ามองเขาพร้อมกับทำตาปริบๆ ขนตาที่ยาวอยู่แล้วเลยกระพือเล็กน้อย ริมฝีปากน้อยๆ ทำอยู่ย่น แก้มขาวกลมมีเลือดฝาดน่าเอ็นดูมากถ้าอยู่ในสถานการณ์ปกติ แต่ไม่ใช่ตอนนี้ที่เจ้าเทวดาตัวน้อยๆ ของเขาอยู่ในสภาพที่เสื้อผ้าชุดนักเรียนเประเปื้อนคราบดิน หน้าผากโหนกนูนเพราะมีผ้าห่อน้ำแข็งพันประคบ หัวเข่าทั้งสองข้างมีรอยถลอกซึ่งถูกป้ายยาแดงเรียบร้อยแล้ว

"พิกเล็ดครับ"

ศิระหุ่ยสวยค่อยๆ โผล่ออกแล้วผลุบกลับไปหลังครุประจําชั้นเช่นเดิม พุดมียืนรอท่าอย่างใจเย็น ทั้งที่ไม่ชอบใจการกระทำของลูกชายนัก แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ไม่อยากแสดงกิริยาที่ไม่ดีให้ลูกได้เห็น

"พิกเล็ดครับ ออกมาคุยกับคุณพ่อเร็วลูก"

'ครูเคท' ครุประจําชั้นวัยสาวคว่ำปากเล็กให้หันมาเผชิญหน้ากับเขา

"พิกเล็ด"

"พ่อจ๋า"

ริมฝีปากน้อยที่เฝ้มแน่นอยู่นานเปล่งเสียงออกมาเบาๆ พร้อมกับเบะปาก หน้าแหยได้ใจจนเขานึกขันให้

"ไหน พิกเล็ดเจ็บตรงไหนบอกพ่อจ๋าสีลูก"

"หนูขอโทษ"

พุฒิดอนหายใจแรงๆ ท่าทางของเขาทำให้ลูกชายตัวน้อยหน้าเสียว
เจ้าหมูพิกเลียตเลยเดินหนีๆ มากอดคอเขาที่นั่งยองๆ อ้าแขนรออยู่

"พ่อจ๋า หนูขอโทษ"

"เห็นมั๊ยครับว่าเพราะความซนของหนูถึงทำให้หนูเจ็บตัวแบบนี้"

"ก็ได้ตั้งบอกว่าเบ๊อ" เจ้าหมูน้อยอ้าปากแก้ตัวอย่างว่องไว "หนูเลยพาไป
เล่นเครื่องเล่นเอง"

พุฒิจบกระหม่อมบางที่ขึ้นเหงื่อแล้วลูบแผ่นหลังน้อยๆ

"หนูเจ็บตรงไหนบอกพ่อจ๋าสิครับ"

"ตรงนี่ฮะ" เจ้าพิกเลียตชี้ที่ศีรษะที่โหนกนูนเพราะผ้าประคบน้ำแข็ง

"หนูเจ็บ"

"ไหนๆ มาพ่อจ๋าเป่าให้น้ำคนดี เพียง หายนะลูก"

พุฒิเป่าส่วนนั้นให้อย่างอ่อนโยน ก่อนจะใช้โอกาสนั้นลอบสำรวจ
ร่างกายมอมแมมของลูกชาย เห็นข้อมือที่ดูจะบวมขึ้นนิดหน่อย เขาเลยลองใช้
ปลายนิ้วแตะเบาๆ

"ฮึ๊ก"

นั่นไง!

หมูน้อยเบะปากเตรียมเป่าปี พุฒิเลยรีบรวบเจ้าหมูมาไว้ในอ้อมกอด
พิกเลียตชุกหน้าลงที่บ่าเขาแล้วเกี่ยวรอบคอเสียวแน่น เขาประคองเจ้าหมู
ที่ตัวหนักขึ้นทุกวันแล้วอุ้มขึ้นแนบกับตัวก่อนจะพาเดินออกมา พุฒิเห็น
เด็กน้อยเพื่อช้เจ้าพิกเลียตนั่งหน้าเสื่ออยู่หน้าห้อง ดูลึ ขาดลอกปอกเปิกไปหมด
ไม่ต่างกันเลย ชายหนุ่มเลยตัดสินใจเดินอุ้มเจ้าหมูไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้า

"ไต่ต้นครับ เป็นยังไงบ้างลูก"

"เจ็บนิดหน่อยครับ"

พิกเลียตกอดเขาแน่นขึ้น เจ้าตัวทำหน้าที่เมื่อพุฒิทำเสียงอ่อนเสียงหวาน
กับคนอื่น

"เจ็บมากมั๊ยลูก?"

"เจ็บครับอาพุฒิ"

"นั่นแหละคราวหลังอย่าชวนกันไปไกลๆ จากสายตาคณะครูอีกนะลูก"

"ครับ"

เด็กน้อยรับคำ พุฒิเลยหันมาทางลูกชายตัวเอง "แล้วเราล่ะ"

"หนูจะไม่คือ"

พ่อจะเชื่อหนูได้มั๊ยเนี่ยลูก!

"หนูชอบ"

พิกลีดยิ้มแผล่เสียใจศกกริมโคนเคเอฟซีที่เจ้าตัวร่ำร้องอยากจะกินตั้งแต่ พุฒิพาเข้ามาในห้าง ชายหนุ่มยิ้มกว้าง ยื่นทิชชูไปเช็ดขอบปากจิ้มลิ้มที่ เลอะไปด้วยคราบไอศกรีมอย่างเอ็นดู เจ้าหมู่น้อยยิ้มกว้างรอตทำและเงยหน้า ให้เช็ดอย่างไม่อดออกด ลืมอาการบาดเจ็บที่หน้าผากกับหัวเข่าไปเลย

เวลาบ่ายแก่ๆ หลังจากรับลูกชายตัวป่วนจากโรงเรียนอนุบาลเอกชน แล้วก็พามาเดินห้าง เพราะเคยให้สัญญาว่าวันนี้จะพามาซื้อนิทานเล่มใหม่ ไว้อ่านก่อนนอน พิกเล็ตยิ้มร่าตั้งแต่ได้ไอศกรีมของโปรด เจ้าหมู่อิงแขนขา พาเดินไปยังร้านหนังสือ

พุฒิวเราะน้อยๆ เดินตามแรงจูงนั้นอย่างไม่รีบร้อน เพราะถึงจะเดินไว ขนาดไหน เท้าเล็กๆ ตัวป้อมๆ นั้นก็ไปได้ไม่เร็วนักหรอก ก็ติดทั้งพุงทั้งขาที่สั้น ถึงอยากจะไปไวอย่างใจนึกก็จ้นปัญญา พุฒินึกฆ่าลูกชายตัวเอง สงสัย ต้องไปบอกให้คนที่บ้านหยุดตามใจปากพิกลีตสักที คูสิ เสื้อนักเรียนสีขาวนั้น แน่นจนเหมือนจะแยกขาดจากกันแล้ว

เฮ้อ! เจ้าลูกหมูของพ่อจ๋าเอ๊ย!

"พ่อจ๋า"

"ครับ"

พุฒินั่งยองๆ ก้มหน้าไปตามฝ่ามือน้อยๆ ที่กัว๊กเรียก มืออ้วนป้อมนั้น ชี้ไปยังนิทานเล่มหนึ่งซึ่งมีหน้าปกเป็นรูปประเบียงปราสาทสวยงาม ตรงกลาง

มีภาพเจ้าชายหนุ่มกำลังเต้นรำกับหญิงสาวในชุดราตรีสีฟ้า

"พ่อจำหนูอยากได้เล่มนี้"

"หือ?"

"ซินเดอเรลล่าหรือลูก?"

"สวยอ่า"

พุดิทำหน้าปุ่เลียนๆ เมื่อพิกเก็ตดูจะขึ้นชอบชุดราตรีสีฟ้านั้นถึงขนาด
จ้องตาไม่กะพริบ เขาเกาหัวอย่างไม่รู้จะทำยังไง จังหวะนั้นเหลือบตาไปเห็น
นิทานอีสปที่หน้าปกมีรูปสัตว์น่ารักอย่างกระต่ายกับเต่า พุดิเลยเบี่ยงเบน
ความสนใจชี้ชวนให้ลูกชายดู

"ดูสิพิกเก็ต อันนี้คือคุณกระต่ายกับคุณเต่าด้วย"

"โห" เจ้าลูกหมูทำตาโตเอื่อมมือไปลูบหน้าปกอย่างชอบใจ "คุณกระต่าย
พินขึ้นออกมาด้วยแหละพ่อจ๋า"

"ไอ้ครับ แบบนี้ไง" พุดิทำพินขึ้นจนพิกเก็ตตบมือหัวเราะชอบใจ
"งั้นเอาเล่มนี้เนอะ"

พิกเก็ตพยักหน้าจนผมกระจาย แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่วายหันกลับไป
มองซินเดอเรลล่าตาละห้อย

"อันนี้ก็สวยนะพ่อจ๋า"

"หนูชอบหรือลูก?"

พุดิลูบศีรษะลูกอย่างเอ็นดู

"หนูชอบ"

ชายหนุ่มถอนหายใจเบาๆ ก็พอจะรู้ว่าลูกชอบไปตามประสาเด็ก
แต่คนเป็นพ่อมันก็อดตงิดๆ ในใจไม่ได้ พุดิอยากให้ลูกขึ้นชอบอะไรก็ตาม
ที่เด็กผู้ชายทั่วไปชอบ แต่ก็นั่นแหละหากเป็นความขึ้นชอบของลูกเขาก็พร้อม
จะยอมรับ ไม่ว่าลูกจะเป็นอะไรเขาก็รับได้หมดนั่นแหละ พุดิส่ายหัวช้าๆ กับ
ความคิดที่ห่างไกลขนาดนั้น เขาเถอะ อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด

"แล้วกระต่ายกับเต่าล่ะครับ"

"อันนั้นหนูก็ชอบ"

พุฒิมียิ้มมองใบหน้าชาวครุ่นคิดชนตากระพือไปมาเหมือนลั้งเล
ริมฝีปากน้อยๆ ขบเม้มครุ่นคิดราวกับผู้ใหญ่ ทำทางแบบนั้นทำเอาพุฒิลอบซ้ำ
โธ่เอ๊ยลูก!

"พ่อจ๋า"

พิกเล็ตงยหน้าขึ้นมอง ดวงตากกลมโตมีแววออกอ้อนคนมอง ให้ตายเถอะ
เจ้าหนูตัวนี้

"ครับ"

"หนูขอสองเล่มได้มั๊ยอะ"

"ได้ครับ"

"จ้ะ หนูรักพ่อจ๋า"

พิกเล็ตดีใจกระโดดตัวลอย ก่อนจะพุ่งมากอดคอแล้วจูบแก้มเขารัวๆ

"แต่หนูต้องสัญญากับพ่อจ๋ามาก่อน"

พิกเล็ตเคียงคอมองอย่างสงสัย

"หนูต้องไม่ตีไม่ชน และห้ามแอบคุรู่เคทไปเล่นเครื่องเล่นอีก"

พิกเล็ตพยักหน้ารัวๆ

"หนูสัญญาอะ"

"ไหนเรามาทำสัญญาลูกผู้ชาย"

พุฒิมียิ้มน้อยๆ ก่อนจะยกกำปั้นไปแตะกับกำปั้นน้อยๆ ของเจ้าลูกชาย
เบาๆ

"อู๋ย เจ็บอ่า"

พิกเล็ตทำหน้าแหง เมื่อขยับมือแรงๆ แล้วสะเทือนถึงข้อมือที่บวมอยู่

"นั่นแหละจ๋าไว้ว่าเพราะหนูตั้งเจ็บบัวแบบนี้ คราวหลังอย่าทำแบบนี้
อีกนะครับ"

"หนูเชื่อพ่อจ๋า"

"ดีมากครับคนเก่ง"

พุฒิรวบร่างอ้วนป้อมขึ้นอุ้มพร้อมกับคว้าหนังสือนิทานสองเล่มติดมือ
ไปด้วย ระหว่างนั้นเขาเดินผ่านโซนหนังสือแนวปรัชญา ก่อนจะถึงเคาน์เตอร์

จ่ายเงินอีกไม่กี่ก้าว แต่ไม่รู้อะไรจิตใจให้พุดมึนเหลือบตามองหน้าปวงหนังสือเล่มนั้น ชายหนุ่มแทบเดินสะดุดเมื่อเห็นชื่อหนังสือ 'อยากกลับไปคุยกับแฟนเก่า' ชายหนุ่มยืนจ้องหนังสือเล่มนั้นอยู่นานจนรู้สึกได้ถึงแรงรัดที่คอซึ่งสะกิดให้เขาได้สติ

พุดมึนกะพริบตาปริบๆ จ้องมองลูกชายในอ้อมแขนซึ่งกอดจูบที่แก้มเขารัวๆ

"พ่อจ๋า"

"หนูว่าไงนะลูก"

"หนูรักพ่อจ๋า"

พุดมึนยิ้มเมื่อมือน้อยๆ อวบอูมยกขึ้นป้องปากแล้วกระซิบข้างหูพุดมึนแต่เสียงนั้นก็ดังพอให้พนักงานที่อยู่ประจำเคาน์เตอร์จ่ายเงินได้ยิน พนักงานสาวจึงยิ้มกว้างอย่างเอ็นดู

"อู๊ย น่ารักจังเลยคะคุณพ่อ ว่าแต่น้องชื่ออะไรคะ"

"หนูชื่อพิกเก็ตฮะ"

เจ้าหนูตอบเสียงใส สาวๆ เหล่านั้นเลยจับแก้มกลมอย่างชอบอกชอบใจ

"โอ๊ย น่ารักจังเลยลูก"

"พี่ให้ลูกออกไปกินนะ"

พนักงานสาวยื่นฮอลลิในลิ้นชักสามเม็ดให้เจ้าหนูที่ตาพราวระยับถูกใจเมื่อได้ของกิน

"ขอบคุณฮะ"

มือไม่อ่อนบวกรับตาหยิมนั้นทำให้สาวๆ ต่างชมไม่ขาดปาก จนกระทั่งใครคนหนึ่งลงหูชื่อช็อกโกแลตบาร์ติดไม้ติดมือให้แลกกับชอถ่ายารูป พุดมึนเห็นลูกมีความสุขก็อมยิ้ม ก่อนจะหันกลับไปมองที่ชั้นหนังสือที่เขาผ่านมาก่อนหน้านี้อีกครั้ง แต่ครั้งนี้เขากลับมองไม่เห็นหนังสือเพราะมีแผ่นหลังสูงใหญ่ที่ดูสะดุดตายืนบังอยู่

"โไฟ..."

พุดมึนพิมพ์านึกห้ามปากตัวเองไม่ให้หลุดชื่อนั้นออกมา ก่อนจะหลับตาลงแล้วลืมขึ้นอีกครั้ง ภาพนั้นก็หายไป

ตาผาดอีกแล้ว!

ชายหนุ่มถอนหายใจก่อนจะจูงมือพิกลีตที่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ลูบๆ คลำๆ ซ็อกโกแลตนั้นอยู่นานสองนาน จนกระทั่งขึ้นมานั่งในรถแล้วก็ยังไม่เลิกชื่นชมกับของกิน

"หนูจะเอาไปแบ่งไต่ตั้ง"

"หือ?"

"หนูจะเอาไปแบ่งให้ไต่ตั้งซะพ่อก่า" พุฒิหันมาฟังในสิ่งที่ลูกจะพูดอย่างตั้งใจ "เพื่อขอโทษที่หนูทำให้ไต่ตั้งเจ็บตัวไปด้วย"

"ดีที่สุดเลยครับลูก"

พุฒิชะงักไปจับเหม่งลูกชาย

พอด

ส่วนเจ้าพิกลีตก็เหนียวคอเขาแล้วกดจูบที่แก้มเสียงดังพอด ก่อนจะหัวเราะจนตاهยี้

รอยยิ้มสว่างไสวของลูกทำให้ความรู้สึกหม่นๆ ในใจเขาหายวับไปกับตา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)